

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

10. december 2020 *

[Tekst berigtiget ved kendelse af 24. marts 2021]

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – asylpolitik – procedure for tildeling og fratagelse af flygtningestatus – direktiv 2005/85/EF – artikel 25, stk. 2 – afvisningsgrunde – en medlemsstats afvisning af en ansøgning om international beskyttelse som følge af, at ansøgeren tidligere er tildelt subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat – forordning (EF) nr. 343/2003 – forordning (EU) nr. 604/2013«

I sag C-616/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af High Court (ret i første instans, Irland) ved afgørelse af 2. juli 2019, indgået til Domstolen den 16. august 2019, i sagen:

M.S.,

M.W.,

G.S.

mod

Minister for Justice and Equality,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, Domstolens vicepræsident, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne C. Toader, M. Safjan og N. Jääskinen,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: engelsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- [Som berigtiget ved kendelse af 24. marts 2021] M.S. ved C. O’Dwyer, SC, barrister J. Buckley og solicitor J. Brick,
- [Som berigtiget ved kendelse af 24. marts 2021] M.W. ved C. O’Dwyer, SC, barrister J. Buckley og solicitor J. Watters,
- [Som berigtiget ved kendelse af 24. marts 2021] G.S. ved M. Conlon, SC, barrister D. Leonard og solicitor C. Ó Briain,
- [Som berigtiget ved kendelse af 24. marts 2021] Minister for Justice and Equality og Irland ved M. Browne, G. Hodge og A. Joyce, som befuldmægtigede, bistået af R. Barron, SC og barrister S. Kingston,
- Europa-Kommissionen ved J. Tomkin, A. Azéma og M. Condou-Durande, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. september 2020, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 25 i Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne (EUT 2005, L 326, s. 13).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med tre tvister mellem henholdsvis M.S., M.W. og G.S. på den ene side og Minister for Justice and Equality (justits- og ligestillingsminister, Irland) på den anden side vedrørende sidstnævntes afvisning af de pågældendes ansøgninger om international beskyttelse med den begrundelse, at de har subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2005/85

- 3 Følgende fremgår af 1., 6. og 22. betragtning til direktiv 2005/85:
 - »(1) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, udgør en integrerende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som tvunget af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Fællesskabet.
- [...]
- (6) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne vedrørende procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus bør medvirke til at begrænse asylansøgere sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne, hvor sådanne bevægelser forårsages af forskelle i de retlige rammer.

[...]

(22) Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan betragtes som flygtning i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse [(EUT 2004, L 304, s. 12)], medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land vil foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en asylansøgning, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.«

4 I henhold til artikel 1 i direktiv 2005/85 er formålet med dette at fastsætte minimumsstandarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne.

5 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

k) »forblive i medlemsstaten«: at forblive på medlemsstatens område, herunder ved grænsen i den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet eller behandles, eller i transitområder i den pågældende medlemsstat.«

6 Dette direktivs artikel 25, der har overskriften »Ansøgninger, der kan afvises«, fastsætter:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EU) nr. 343/2003 [af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 50, s. 1)], ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes som flygtning i henhold til direktiv [2004/83], hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan afvise en asylansøgning i henhold til denne artikel, hvis:

a) en anden medlemsstat har givet flygtningestatus

b) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som ansøgerens første asylland i henhold til artikel 26

c) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 27

d) ansøgeren har tilladelse til at forblive i den pågældende medlemsstat af andre årsager, som er lagt til grund for, at den pågældende har fået tildelt en status, der giver samme rettigheder og fordele som flygtningestatus i henhold til [direktiv 2004/83]

e) ansøgeren har tilladelse til at forblive på den pågældende medlemsstats område af andre årsager, der beskytter vedkommende mod udvisning så længe resultatet af en procedure vedrørende fastlæggelse af status i henhold til litra d) endnu ikke foreligger

[...]«

Direktiv 2013/32/EU

- 7 Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60) blev direktiv 2005/85 omarbejdet.
- 8 Følgende fremgår af 58. betragtning til direktiv 2013/32:
- »I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til [EU-traktaten og til EUF-traktaten], jf. dog protokollens artikel 4, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.«
- 9 Ifølge dette direktivs artikel 1 har direktivet til formål at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2011/95/EU [af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9)].
- 10 Artikel 33 i direktiv 2013/32 med overskriften »Ansøgninger, der kan afvises« har følgende ordlyd:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EU) nr. 604/2013 [af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31)] ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse

[...]«

- 11 Artikel 53 i direktiv 2013/32 med overskriften »Ophævelse« fastsætter følgende i stk. 1:

»Direktiv [2005/85] ophæves for de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med virkning fra den 21. juli 2015, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktivet.«

Dublin III-forordningen

- 12 Følgende fremgår af 2. og 41. betragtning til forordning nr. 604/2013 (herefter »Dublin III-forordningen«), som ophævede og erstattede forordning nr. 343/2003 (herefter »Dublin II-forordningen«):

»(2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af [Unionens] målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, som på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Unionen.

[...]

(41) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til [EU-traktaten og til EUF-traktaten], har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.«

13 Denne forordning har, således som det fremgår af dens artikel 1, til formål at fastsætte kriterier og procedurer med hensyn til ansøgninger om international beskyttelse, og det præciseres, at sådanne ansøgninger ifølge definitionen i artikel 2, litra h), i direktiv 2011/95, hvortil Dublin III-forordningens artikel 2, litra b), henviser, har til formål at opnå flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus.

14 Nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, litra d), bestemmer:

»Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

[...]

d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.«

15 Samme forordnings artikel 48 fastsætter:

»[Dublin II-forordningen] ophæves.

[...]

Henvisninger til den ophævede forordning eller de ophævede artikler gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.«

Irsk ret

16 I henhold til section 21(2)(a) i International Protection Act 2015 (lov af 2015 om international beskyttelse) afvises en ansøgning om international beskyttelse, hvis en anden medlemsstat har indrømmet ansøgeren flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus.

Tvisterne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

17 M.S., M.W. og G.S. er tredjelandstatsborgere, som efter at have fået subsidiær beskyttelsesstatus i Italien indrejste i Irland i 2017 og indgav en ansøgning om international beskyttelse til International Protection Office (kontoret for international beskyttelse, Irland).

18 Ved afgørelser af 1. december 2017, 2. februar 2018 og 29. juni 2018 afviste International Protection Office disse ansøgninger om international beskyttelse med den begrundelse, at de pågældende allerede havde fået subsidiær beskyttelsesstatus i en anden medlemsstat, nemlig i Italien.

19 M.S., M.W. og G.S. påklagede disse afgørelser til international Protection Appeals Tribunal (ankenævn i sager om international beskyttelse, Irland), som ved afgørelser af henholdsvis 23. maj, 28. september og 18. oktober 2018 ikke gav klagerne medhold.

- 20 Sagsøgerne i hovedsagerne har anlagt sag ved High Court (ret i første instans, Irland) med påstand om annullation af disse afgørelser.
- 21 Med henvisning til præmis 58 og 71 i dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219), har den forelæggende ret anført, at artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 giver en medlemsstat mulighed for at afvise en asylansøgning, hvis en anden medlemsstat har indrømmet ansøgeren international beskyttelse, det være sig flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus. Under ordningen i artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85 var der imidlertid udelukkende mulighed for en sådan afvisning, hvis ansøgeren var blevet indrømmet flygtningestatus i en anden medlemsstat.
- 22 I henhold til direktiv 2013/32, sammenholdt med Dublin III-forordningen, er ingen medlemsstat således forpligtet til at behandle en ansøgning om international beskyttelse, hvis der allerede er indrømmet subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat.
- 23 Den forelæggende ret har imidlertid fremhævet, at Irland ganske vist har deltaget i vedtagelsen og anvendelsen af Dublin III-forordningen, men besluttede ikke at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af direktiv 2013/32, og således er denne medlemsstat fortsat bundet af direktiv 2005/85.
- 24 I denne sammenhæng ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 25 i direktiv 2005/85, i det tilfælde hvor en medlemsstat er bundet af dette direktiv, sammenholdt med Dublin III-forordningen, skal fortolkes således, at det er til hinder for lovgivning i denne medlemsstat, i henhold til hvilken en ansøgning om international beskyttelse afvises, hvis ansøgeren allerede er indrømmet subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat. Den forelæggende ret er navnlig i tvivl om rækkevidden af de afvisningsgrunde, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 25, stk. 2, litra d) og e), navnlig for så vidt angår fortolkningen af begrebet »den pågældende medlemsstat« i disse bestemmelser.
- 25 Den forelæggende ret ønsker desuden oplyst, om den omstændighed, at en tredjelandstatsborger, der har fået subsidiær beskyttelsesstatus i en første medlemsstat, indgiver en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, udgør misbrug af rettigheder, således at sidstnævnte medlemsstat i bekræftende fald kan afvise en sådan ansøgning.
- 26 På denne baggrund har High Court (ret i første instans) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal henvisningen til »den pågældende medlemsstat« i artikel 25, stk. 2, litra d) og e), i direktiv 2005/85 forstås i betydningen den første medlemsstat, der har givet beskyttelse svarende til asyl til en ansøger om international beskyttelse, eller den anden medlemsstat, som en efterfølgende ansøgning om international beskyttelse indgives til, eller en af disse to medlemsstater?
 - 2) Når en tredjelandstatsborger har fået international beskyttelse i form af subsidiær beskyttelse i en første medlemsstat og flytter til en anden medlemsstats område, er indgivelsen af en ny ansøgning om international beskyttelse i den anden medlemsstat da udtryk for misbrug af rettigheder, således at den anden medlemsstat kan indføre en bestemmelse, hvorefter en sådan efterfølgende ansøgning kan afvises?
 - 3) Skal artikel 25 i direktiv 2005/85 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat, som ikke er bundet af direktiv [2013/32,] men er bundet af [Dublin III-forordningen], indfører en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en asylansøgning indgivet af en tredjelandstatsborger, der tidligere er givet subsidiær beskyttelse af en anden medlemsstat, afvises?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det tredje spørgsmål

- 27 Med det første og det tredje spørgsmål, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 25, stk. 2, i direktiv 2005/85 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat, som Dublin III-forordningen gælder for, men som ikke er bundet af direktiv 2013/32, indfører en foranstaltning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse afvises, når ansøgeren har subsidiær beskyttelsesstatus i en anden medlemsstat.
- 28 Indledningsvis bemærkes, at Irland, således som det fremgår af denne doms præmis 8, 11 og 12, har besluttet dels ikke at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af direktiv 2013/32, der for de medlemsstater, som er bundet af dette direktiv, ophævede direktiv 2005/85, dels at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af Dublin III-forordningen, som ophævede og erstattede Dublin II-forordningen.
- 29 Følgelig er Irland på området for asylprocedurereglerne underlagt anvendelsen af direktiv 2005/85, sammenholdt med Dublin III-forordningen.
- 30 I henhold til artikel 25, stk. 2, i direktiv 2005/85 kan medlemsstaterne afvise en asylansøgning i de situationer, som er omhandlet i denne bestemmelse.
- 31 Som det fremgår af denne doms præmis 24, ønsker den forelæggende ret oplyst, om afvisningsgrundene i artikel 25, stk. 2, litra d) og e), i direktiv 2005/85 gør det muligt for en medlemsstat at afvise en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger, som tidligere har opnået subsidiær beskyttelsesstatus i en anden medlemsstat. Ifølge den forelæggende ret vil dette være tilfældet, hvis udtrykket »den pågældende medlemsstat« i disse bestemmelser skal fortolkes således, at det kan omfatte den medlemsstat, hvori nævnte statsborger forinden har fået subsidiær beskyttelse.
- 32 I denne henseende bestemmer artikel 25, stk. 2, litra d), i direktiv 2005/85, at medlemsstaterne kan afvise en ansøgning, når ansøgeren har tilladelse til at forblive i »den pågældende medlemsstat« af andre årsager, som er lagt til grund for, at den pågældende har fået tildelt en status, der giver samme rettigheder og fordele som flygtningestatus i henhold til direktiv 2004/83.
- 33 Hvad angår dette direktivs artikel 25, stk. 2, litra e), fastsætter denne bestemmelse, at medlemsstaterne kan afvise en ansøgning, når ansøgeren har tilladelse til at forblive på »den pågældende medlemsstats« område af andre årsager, der beskytter vedkommende mod udvisning, så længe resultatet af en procedure vedrørende fastlæggelse af status i henhold til direktivets artikel 25, stk. 2, litra d), endnu ikke foreligger.
- 34 Mens udtrykket »en anden medlemsstat« i artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85 betegner den medlemsstat, hvori ansøgeren tidligere er blevet indrømmet flygtningestatus, henviser udtrykket »den pågældende medlemsstat«, der er nævnt i dette direktivs artikel 25, stk. 2, litra d) og e), til den medlemsstat, hvor ansøgeren af de øvrige grunde, der er nævnt i sidstnævnte bestemmelser, har tilladelse til at forblive.
- 35 Som generaladvokaten har anført i punkt 41 i forslaget til afgørelse, skyldes anvendelsen af forskellige udtryk i artikel 25, stk. 2, litra a), på den ene side og i artikel 25, stk. 2, litra d) og e), i direktiv 2005/85 på den anden side den omstændighed, at EU-lovgiver ønskede at henvise til to forskellige situationer, og derfor kan udtrykket »den pågældende medlemsstat« ikke anses for at svare til udtrykket »en anden medlemsstat«.

- 36 Det følger heraf, at »den pågældende medlemsstat« som omhandlet i artikel 25, stk. 2, litra d) og e), i direktiv 2005/85 ikke kan betegne den medlemsstat, der tidligere har tildelt den pågældende ansøger subsidiær beskyttelsesstatus.
- 37 Denne fortolkning finder støtte i bestemmelsernes kontekst. I dette direktivs artikel 2, litra k), defineres udtrykket at »forblive i medlemsstaten« som den omstændighed at forblive på området i den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet eller behandles. Bestemmelserne i direktivets artikel 25, stk. 2, litra d) og e), henviser specifikt til det tilfælde, hvor ansøgeren har tilladelse til at forblive i den pågældende medlemsstat eller på den pågældende medlemsstats område.
- 38 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, vedrører udtrykket »den pågældende medlemsstat« i artikel 25, stk. 2, litra d) og e), i direktiv 2005/85 følgende den medlemsstat, i hvilken tredjelandstatsborgeren har indgivet en asylansøgning, og på hvis område vedkommende fortsat kan forblive enten fordi denne medlemsstat allerede har indrømmet vedkommende en status, der giver samme rettigheder og fordele som flygtningestatus, eller fordi den procedure, der gør det muligt at fastlægge en sådan status, endnu ikke er afsluttet.
- 39 Det følger heraf, at afvisningsgrundene i dette direktivs artikel 25, stk. 2, litra d) og e), ikke tillader en medlemsstat at afvise en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, der tidligere har opnået subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat.
- 40 Artikel 25, stk. 1, i direktiv 2005/85 præciserer ganske vist, at de afvisningsgrunde, der er opregnet i stk. 2, skal føjes til de »tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Dublin II-forordningen] ikke behandles«, og at én af disse grunde til ikke at behandle ansøgningen, der fremgår af denne forordnings artikel 16, stk. 1, litra e), foreskriver, at den medlemsstat, der efter nævnte forordning er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, er forpligtet til at tilbagetage en tredjelandstatsborger, hvis ansøgning den har meddelt afslag på, og som uden tilladelse opholder sig på en anden medlemsstats område.
- 41 I denne forbindelse har Domstolen inden for rammerne af anvendelsen af direktiv 2005/85, sammenholdt med Dublin II-forordningen, fastslået, at artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85 udelukkende gør det muligt at afvise en asylansøgning fra realitetsbehandling, når ansøgeren har fået tildelt flygtningestatus i en anden medlemsstat (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 58 og 71). En medlemsstat, hvori en asylansøgning er indgivet af en tredjelandstatsborger, der er berettiget til subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat, kan således ikke afvise denne ansøgning på grundlag af artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85. Denne første medlemsstat kan dog altid indlede en tilbagetagelsesprocedure i medfør af artikel 16, stk. 1, litra e), i Dublin II-forordningen.
- 42 Det bemærkes imidlertid, således som det fremgår af denne doms præmis 28, at Irland, samtidig med at medlemsstaten fortsat var omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2005/85, som blev ophævet ved direktiv 2013/32, besluttede at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af Dublin III-forordningen, som ophævede Dublin II-forordningen. Denne medlemsstat kan derfor hverken anses for at være bundet af direktiv 2013/32 eller af Dublin II-forordningen.
- 43 Henvisningen til Dublin II-forordningen i artikel 25, stk. 1, i direktiv 2005/85 skal derfor forstås som en henvisning til Dublin III-forordningen i overensstemmelse med sidstnævnte forordnings artikel 48. Ifølge sammenligningstabellen i bilag II til Dublin III-forordningen er den grund til ikke at behandle ansøgningen, der er fastsat i Dublin II-forordningens artikel 16, stk. 1, litra e), i øvrigt nu fastsat i Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra d).
- 44 Hvad angår anvendelsen af den grund til ikke at behandle ansøgningen, som er fastsat i artikel 18, stk. 1, litra d), i Dublin III-forordningen i forbindelse med anvendelsen af direktiv 2013/32, sammenholdt med Dublin III-forordningen, har Domstolen fastslået, at en medlemsstat ikke gyldigt

inden for de proceduremæssige rammer, der er fastlagt i nævnte forordning, kan anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage en tredjelandstatsborger, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i den førstnævnte medlemsstat efter at være blevet indrømmet subsidiær beskyttelse i den sidstnævnte medlemsstat. I denne situation er EU-lovgiver nemlig af den opfattelse, at afslaget på en sådan ansøgning om international beskyttelse snarere bør sikres ved en afgørelse om afvisning i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 end ved en afgørelse om overførsel og om ikke at behandle ansøgningen i medfør af Dublin III-forordningens artikel 26 (kendelse af 5.4.2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, præmis 39 og 41, og dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 78 og 79).

- 45 Eftersom Irland hverken er bundet af direktiv 2013/32 eller af Dublin II-forordningen, kan Irlands kompetente myndigheder, i en situation, hvor asylansøgeren har subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat, således hverken vedtage en afgørelse om afvisning i henhold til direktiv 2013/32 eller indlede en overtagelses- eller tilbagetagelsesprocedure på grundlag af Dublin II-forordningen, og disse myndigheder er således i princippet forpligtet til at behandle asylansøgningen.
- 46 En sådan løsning ville imidlertid, selv om den skyldes Irlands valg om ikke at anvende visse foranstaltninger, der henhører under det fælles europæiske asylsystem, være i strid ikke blot med denne ordnings logik, men også med de formål, der forfølges med direktiv 2005/85 og Dublin III-forordningen.
- 47 I denne henseende har EU-lovgiver, således som det fremgår af denne doms præmis 41 og 44, inden for rammerne af såvel anvendelsen af direktiv 2005/85, sammenholdt med Dublin II-forordningen, som i forbindelse med direktiv 2013/32 og Dublin III-forordningen, fundet, at en medlemsstat ikke var forpligtet til at behandle en asylansøgning, når ansøgeren allerede havde subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat. Denne konstatering afspejles bl.a. i 22. betragtning til direktiv 2005/85, hvorefter medlemsstaterne ikke bør være forpligtet til at vurdere substansen i en asylansøgning, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages af det pågældende land.
- 48 I denne sammenhæng bemærkes, at princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, hvorpå det fælles europæiske asylsystem er baseret, er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet det muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 84).
- 49 I henhold til artikel 25, stk. 2, litra b) og c), i direktiv 2005/85 kan en medlemsstat afvise en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, som er berettiget til en beskyttelse, der anses for at være tilstrækkelig i et tredjeland.
- 50 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 70 i forslaget til afgørelse, ville en forpligtelse for Irland, der deltager i Dublin III-forordningen, til at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, der tidligere har opnået subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat, på denne baggrund ikke være i overensstemmelse med den omstændighed, at den kan afvise en sådan ansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, som er berettiget til en tilstrækkelig beskyttelse i et tredjeland.
- 51 Som det desuden fremgår af sjette betragtning til og artikel 1 i direktiv 2005/85, har direktivet til formål at fastsætte minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne med henblik på bl.a. at begrænse asylansøgeres sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne, hvor sådanne bevægelser forårsages af forskelle i medlemsstaternes retlige rammer. Hvad angår Dublin III-forordningen har Domstolen fastslået, at denne netop har til formål at forhindre sådanne bevægelser ved at indføre ensartede procedurer og kriterier til afgørelse af, hvilken

medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse (jf. i denne retning dom af 2.4.2019, H. og R., C-582/17 og C-583/17, EU:C:2019:280, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

- 52 Hvis en medlemsstat, der er bundet af direktiv 2005/85 og Dublin III-forordningen, såsom Irland, var forpligtet til at behandle asylansøgninger indgivet af tredjelandsstatsborgere, der allerede har subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat, ville denne situation imidlertid risikere at tilskynde disse statsborgere til at rejse til andre medlemsstater, hvilket ville medføre sekundære bevægelser, som dette direktiv og denne forordning netop har til formål at forhindre (jf. analogt for så vidt angår Dublin III-forordningen dom af 17.3.2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, præmis 52).
- 53 Det følger heraf, at hvis medlemsstaterne kan afvise en asylansøgning, når ansøgeren nyder en tilstrækkelig beskyttelse i et tredjeland, skal de, henset til sammenhængen i og de mål, der forfølges med det fælles europæiske asylsystem, så meget desto mere kunne gøre det samme, når ansøgeren allerede er blevet tildelt subsidiær beskyttelse i en medlemsstat.
- 54 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første og det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 25, stk. 2, i direktiv 2005/85 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at en medlemsstat, som Dublin III-forordningen gælder for, men som ikke er bundet af direktiv 2013/32, indfører en foranstaltning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse afvises, når ansøgeren har subsidiær beskyttelsesstatus i en anden medlemsstat.

Om det andet spørgsmål

- 55 Når henses til besvarelsen af det første og det tredje spørgsmål, er det uforholdsmæssigt at besvare det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 56 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 25, stk. 2, i Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at en medlemsstat, som Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, gælder for, men som ikke er bundet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, indfører en foranstaltning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse afvises, når ansøgeren har subsidiær beskyttelsesstatus i en anden medlemsstat.

Underskrifter